

מס. 1024
 י"ח בסיון תשמ"ז
 12.6.87
 עלון פנימי
 לא לפרסום

ס י נ י

סיני,

קטונתי אל מול גודלך האדיר,
 אל מול עוצמתך הכובשת,
 באתי אליך קטנה ומותשת,
 ונמלאתי כך און. מי יסביר?
 אולי זה אודם הסלע שנספג בדמי,
 מחול הצבעים הסוחף?
 או כוסתן ירקק מנצנץ בתוך
 חים,

ופתאום בתוך כלום
 מעיין משכשך - חיים!
 מנזרים, מסגדים וקברי גבורים
 מספרים ספורים בדממה
 ועונה להם הד המדבר בצלילים
 כנגינת רועה קסומה.
 וחברים להם כל אלה יחדיו
 והופכים את אתמול לעכשיו.
 כך בעמדי אל מול שברי נפילי הרי
 המומה ושכוייה בקסמיה
 נתממשו בי מילים, תועות משנים
 בלחישה יראה:
 הוד קדומים!

שושי ק.

מזל טוב... מזל טוב

ל י ו ם ה ה ו ל ד ת

- 14.6.87 רחל פוקס
- מרים טרדיף
- תמרה לוי
- מורן עמית
- 16.6. לני יודאקין
- שאול ריפקינד
- שרונה מרציאנו
- תמר הרמן
- 17.6. מיקי עדר
- 18.6. גבי אורן
- שוני ואלאך
- 19.6. דר קולינס
- 20.6. נדב סלע
- אנג'י קוניגס

ל י ו ם ה נ י ש ו א י ן

- 14.6.87 תמר ואורן קולינס
- 15.6. אן והרי בילגורי
- דינה ובנסון הוניג
- 16.6. תמרה וצבי לוי
- 17.6. דינה וארנון בידק
- 19.6. ליבה ויונתן סטיל

*****

*****

מ ז ל ט ו ב

ל - ר ו ד נ י ו ת מ י
ולכל המשפחה
ע ם כ ל ו ל ג ת י ה ם

*****

*****

מ ז ל ט ו ב
ל - א ו ר נ ה ו ד ו ד
ולכל המשפחה
ע ם כ ל ו ל ג ת י ה ם

*****

מה נשמע?

* בפעם הראשונה השנה, ויש להניח שלא בפעם האחרונה בקייץ זה, קראה הכריזה לחברים לכיבוי שריפה. הגיעו רבים והשתלטו על האש אחרי מספר שעות. הלהבות כלו שטח מרעה רציני ("חודשיים של מרעה" שמעתי אומרים)

אבל, איך אומרים?, היה יכול להיות יותר גרוע...

* מטבע הדברים אין הרצאה המתקיימת בשבת בצהריים מושכת קהל רב. לכן +50 חברים שהגיעו לשיחה של שריטה בנושא "בית-אורן" מעידים על התענינות מחוץ לנורמה. השיחה היתה מקיפה, והבהירה מספר דברים חשובים. בסוף השיחה שאלתי את גזברנו (הצעיר) אם יהיה מוכן להעמיס על כתיפיו מאה וותיקים. הוא ענה לי - "אם ניפול, ניפול ביחד"...

* האם זנחנו את החופות באמפיתאטרון? זאת השאלה ששאלתי את עצמי אחרי ששני הזוגות האחרונות בחרו להקיש "אל מול מנסורה", בפארק. כן, שתי חתונות מאחורנו, ועדיין היד נטויה. לחתונה/הגיעו 8 מתוך 9 צאצאיו של ג'ימבו, ומספר לא מבוטל של "דרורים". גם אל החתונה השנייה הגיעו מעבר לאוקינוס, וכמובן המשפחה החוגגת מירושליים, בתוספת הגונה של "חרמונים". שנשבע רק נחת מכם. שמעתם?

* ככשיו, כשאני מדפיסה את "דבריי" בחדר ויצמן אני שוב יכולה להביט בד"ר ויצמן במלוא הדרו! מדוע? הספרן, בעבודה שקדנית וממושכת הצליח לעבור על חלק גדול מעזבונו ברוך טל ז"ל, שהיה מונח שם, ולהכניס אותו לספרייה. מאיר מעיר כי לברוך ז"ל היה תחום התענינות עצום - מהיסטוריה עולמית למדעי האטום, דרך פסיכולוגיה, אומנות, צינות, תנועות העבודה ועוד. עד היום הוכנסו לספרייה כ-600 (!) ספרים. המהווים כשני שלישי של כלל העזבונו. יש מספר ספרים בצרפתית ומעטים בגרמנית שהספרן מוכן להעביר לחברים מעוניינים.

* על העברת הפעוטים לביתם החדש, "שחף", כבר שמעתם. זהו באמת בית עם הרבה אור וחללים פתוחים. חידוש מענין: למטפלת הרוחצת כלים יש שדה ראייה לכל השטח כמעט, כולל המקלחת! מישהו עוד זוכר שבית זה נבנה במקורו כשיכון נעורים לכיתת... "עשור"? זאת אומרת לפני שנות דור בערך!

* רותם פ. עברה השבוע ניתוח (שקדים). מאחלים לך החלמה מהירה - תאכלי הרבה גלידה. בכל אופן פעם זאת היתה שיטת הריפוי אחרי ניתוחים כאלה.

* בימים אלה מגיע שמואליק אפשטיין עם שני הילדים (קלייר וטובי) לחופשה מולדת של שלושה שבועות. ברוכים הבאים, ותעשו כסף עם סבא וסבתא.

אני

פִּינַת הַסֵּרֵט הַשְּׁבִיעִי

שם הסרט: שושנת קהיר הסגולה

בימוי ותסריט: וודי אלן

משחק: מיה פארו, ג'יף דניאלס

אישה צעירה (מיה פארו) הולכת מדי יום לראות את אותו הסרט, בגלל
ההבחה לגיבור הסרט.

הזמן - שנות 30 בארה"ב, וצורת הבריחה מהמציאות המרה של התקופה
היא ללכת לקולנוע.

וודי אלן משחק פה עם מציאות ופנטזיה. הסרט כל כך מהנה, מפני שאפשר
לראותו מכמה כיוונים. בדרך כלל, כשמסתכלים בקולנוע, אנחנו רואים
לפנינו חיים מקוצרים של בני אדם לא אמיתיים. אם נחשוב שחיינו יוכלו
להיות כמו בסרט, נחאכזב קשות. זהו בערך תוכן התסריט של וודי אלן.
שני אנשים נפגשים, אחד מן החיים האמיתיים (אבל עדיין בתוך סרט),
והשני גיבור קולנוע רומנטי ושחצן. (ג'יף דניאלס).

האישה הצעירה חושבת שמערכת יחסים ביניהם אפשרית, ששניהם יוכלו ללמוד
זה מעולמו של זה. אבל הם לא יוצרים אפילו בן-אדם אחד, אלא שני יצו-
ריאומללים.

הסרט מלא הומור ומקוריות, שיפתיעו אתכם. זה אחד הסרטים היפים שראיתי
מזה שנים, ואחד הסרטים החשובים של וודי אלן.

דרך אגב, וודי אלן לא משחק בסרט. אז לאלה שלא סובלים את היצור הזה
אל תחששו לבוא לסרט זה. לא תהיו מאוכזבים.

בקיצור, סרט זה חוקר את התרכיז של עולם הקולנוע.

אל תחמיצו ארבע כוכבים בסולם וויטהם.

* * * *

רודני (וודי) סרטים

לכל בית כפר הנשיא

תמי ואנוכי רוצים להודות לכל חברי
המשק שטרחו ועמלו בשביל חתונתנו.
ובמיוחד להודות על הרגשת הבית החמה
שהרגשנו במשך בזמן ביקורנו.

נקווה לראות אתכם, אם תהיו בשיקאגו.
(הכתובת אצל ג'ימבו).

להתראות בקרוב, תמי ורודני וויטהם

הוראות וההורים מענק הנוי

חברים שלום!

הקיץ הגיע והתחלנו להשקות את הגינות והדשאים. אמנם החורף הביא עימו גשמי ברכה אך מצב המים במדינה עדיין קשה, והשנה צימצמו לנו את מכסת המים בעוד 3%. כנראה שתמיד נצטרך לחסוך במים. אז הנה כמה כללים לחיסכון במים:
א. לא להשקות בשעות החמות של היום ז"א בין 09:00-16:00. מדי פעם חברים יראו שצוות הנוי משקה דשאים בשעות החמות, אז ברצוני להסביר כמה דברים. ראשית שטח הנוי משתרע על כ-400 דונם ואין ביכולת צוות הנוי הקטן והמדולל להשתלט על כל ההשקיה בשעות הנכונות. בנוסף, חלוקת השקיה היא די מסובכת ולא מאפשרת השקיה רק בשעות הקרירות, לכן חברים יקרים שימו לב לשעות איסור ההשקיה 09:00-16:00.
דבר קטן נוסף: אנחנו משקים דשאים רבים שגובלים במדרכות וכבישים, וכדי להשיג פיזור השקיה מושלם, הכבישים והמדרכות סופגים חלק מההשקיה אנחנו מבקשים בכל לשון של בקשה לא לגעת בממטירים, לא עובר שבוע שמישהו לא משנה את כיוון הממטירים ואז השקיית הדשא סובלת.

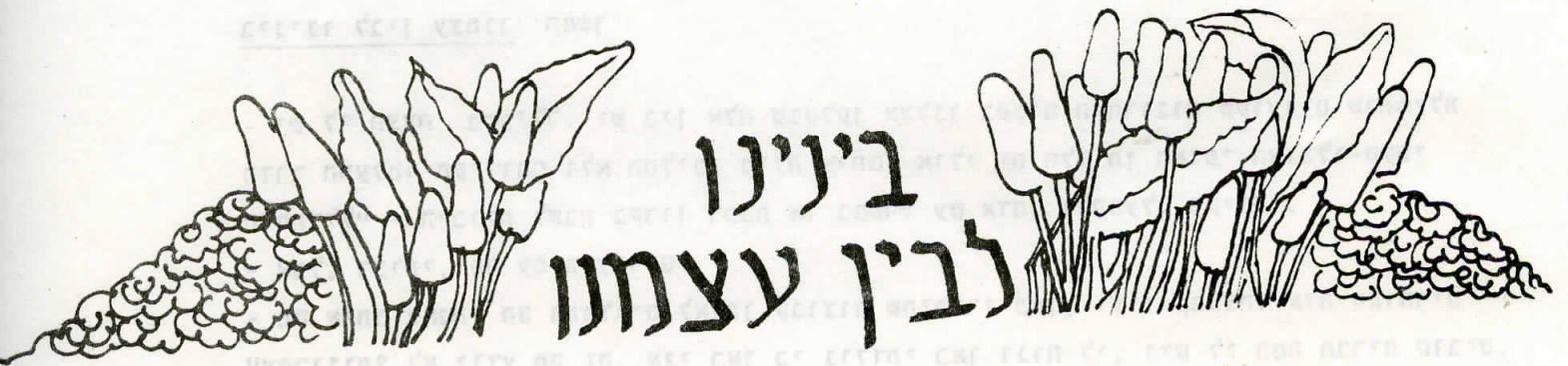
ב. מספר שעות ההשקיה - פה נוצרת בעיה, והגיע הזמן שהחברים יגלו קצת יותר הבנה, הבעיה: כמה שעות להשקות. האמת היא שגנן לא משקה לפי מספר שעות, אלא לפי כמות המים. אז אני מציע שחברים ינסו לגלות קצת יותר הבנה ולא סתם ישקו את הדשא. אם הדשא נראה עדיין ירוק ורענן, אפילו אם עבר שבוע ימים מאז ההשקיה האחרונה, אפשר לחכות כמה ימים, וכשמתגלים סימני יובש ראשונים אפשר להשקות. כמובן סוג הממטיר קובע את כמות המים, לכן בממטרה מסוג אחד אפשר להשקות דשא מסוים 3 שעות ואותו דשא בממטרה מסוג אחר רק 1½ שעות. לכן אני מציע: כשמגיע זמן ההשקיה, יתחיל כל חבר בהשקיה קצרה ככל האפשר ואז אם הדשא עדיין מראה סימני יובש אפשר להוסיף מעט. בצורה זו החסכון במים יהיה משמעותי ביותר. השקית גינות יכולה להתבצע ביתר פשטות, פרחים עונתיים יכולים לקבל כמה דקות טובות שלוש פעמים בשבוע, גינה רב שנתית - פעם בשבוע למשך כ-1½ שעות.

ג. בזכוז מים רציני מתרחש בשתי צורות עיקריות:
(1) כתוצאה משכיחה - פותחים את המים בשעה 07:00 בכוונה לסגור את המים לאחר ארוחת הבוקר - ושוכחים. אז אנא מכם אל תשכחו. לכן שעות ההשקיה הטובות ביותר הן כשהחבר נמצא בביתו.
(2) מערכת השקיה לא תקינה - נזילות וחורים בצנרת. כמובן שכל זה מחייב תיקון. מספר חברים יטענו שאין ביכולתם לתקן זאת בכוחות עצמם, וכן כי צוות הנוי לא מגיע וכי יש בלגון, לכן, בשמחה רבה אנו מודיעים על נסיון חדש בכפר הנשיא - נתינת שרות לחבר.

דרור אגמון מצטרף לצוות הנוי, לחצי יום ותפקידו יהיה עזרה לחבר בכל נושא שקשור לנוי, כידוע, בחצי השני של יום עבודתו עוסק דרור בחצרנות כמשק. חברים יוכלו לפנות אל דרור בשעות היום ובנוסף לכך תופיע רשימה בלוח מול המזכירות שבה חברים יוכלו לכתוב את בקשותיהם לעזרה.

בהזדמנות זו אני רוצה לציין עובדה לא משמחת, עקב מחסור חמור בכח אדם. יואל ווינטרוב, שהצטרף לצוות הנוי לפני כחודש, כשהוא מקפץ ומשלש את כח עבודת הצוות, נלקח ע"י מוסדות המשק לעבוד כחודש וחצי בחולה בזמן שאני (יגאל)

סעיף זה לא מתבצע לא

בינינו לבין עצמנו

- לעזאזל עם העקרונות - אני מסתדר - אם לשפוט לפי הגליון האחרון של "דבריי" התנועה הקיבוצית בכלל וכפר הנשיא בפרט -
- וומדים בפני מכירת חיסול. התקיים חולה מתמונת בית אורן (וותיקים לבית הקברות - ולב"ק בקיצור), ואילו אנחנו הרגנו את הציונות ומחקנו את השוויון מן הלקטי-קון הקיבוצי שלנו.
- מוגזם להספיד בהכללה. יש סימנים מדאיגים, אבל צריכים לראות את הדברים בפרופור-ציה הנכונה - במיוחד כשאני אוכל אשכולית.
- בזמן שהבן הזולל מתיז מיץ לכל הכוונים אני רוצה להגיד לכם שלי נראה שוותיקי המקום הזה סובלים מעייפות חומר!
- עייפות חומר? מה זה?
- לפי מה שקראתי ב"ניוזויק" האמריקאי, כשהמהנדסים לא יכולים להסביר מדוע מטוס התרסק, מכונית התפוצצה; צוללת טבעה וכוי הם מכריזים שחלק חיוני זה או אחר סובל מעייפות חומר - זה כמו פגעי טבע - משהו שלא בשליטת האדם.
- נשמע כמו ממשלה אחדות לאומית. פרש בבקשה, ואולי תתן הסבר על מה שדודו כתב לפני שבוע.
- גם דודו נדרש לבעייה הזאת אבל הוא נכנס לאקסטזה, ולא ידע לצאת ממנה. לחזור לוותיקים: יש כמה וותיקים שמדברים על עקרונות הקיבוץ וחיים לפי עקרונות אלה. קשה לדעת מה מספרם היום. יש וותיקים אחרים שמאמינים בעקרונות כל עוד שהם לא פוגעים במשהו שהם חפצים בו - נסיעה לחו"ל, צרכים מיוחדים ועוד. יש קבוצה נוספת של קשישינו שמדברת במרירות מפתיעה - כאילו הקריבו את כל חייהם ולא קיבלו מאומה בתמורה. יש קבוצה לא מבוטלת שמתחסת לעקרונות הקיבוץ בלעג מצופה ברציונליזציה בנוסח "כן, העקרונות הם חשובים אבל אל נגזים. עושים בהלה מלא כלום." ויש עוד וותיקים שמצד אחד אומרים שכוון שאין שוויון מוחלט בקיבוץ בלאו הכי, לא משנה אם פלוני ינצל מקו-רות חוץ לנסוע לאן שרוצה, ומאידך עושים חשבון מפוקפק שהשוויון קיים לגבי 97% של צורכי האדם בקיבוץ, ולכן אין אסון אם לגבי נסיעות לחו"ל כל אחד ינצל דוד או דווקא, או חשבון בנק!
- החלוקה ששרטטת בוודאי תופסת ביחס לכל קיבוץ. השוני הוא רק באחוזים של כל סוג של וותיקים. אם יש יותר מדי ממורמרים או לא מאמינים, אזי המצב קשה.
- אתם יודעים שתמיד האמנתי, ועודני מאמין, שיש לנו חברה קיבוצית טובה כאן; אנשים מסבירים פנים לזר, אומרים שלום במדרכה, דואגים לחולים, משתתפים במסיבות ובאספות...

- יש לי הצעה בשבילך. יש בין אלה שנקלטו אצלנו בשנים האחרונות שטוענים שבתחילת הדרך התעלמו מקיימם ולא החליפו מילה איתם. אולי זה חלק מן האופי האנגלו-סקסי ה"מהוללי" - היכולת לשבת בקרון רכבת או במשרד עם אדם, ולהתעלם מקיומו. אבל, רביתי, מה עם הצעירים?

- מה איתם באמת? הם מתפלגים לאותן קבוצות שהזכירו כאן, ועוד קבוצה: אלה שאומרים "עקרונות? לא יודע מה זה. אני כאן כי נולדתי כאן ונוח לי, ויש לי כמה חברים טובים, ויש מלאי של מתנדבים/ות ואל תדרוש יותר מדי ממני."

- ויש עוד קבוצה בין הצעירים: חבריה שמחפשים את הדבק המיוחד, המדביק, המביא במגע את כל השכבות.

- ומה אתה אומר על אלה שנמצאים אי-שם בחו"ל ואומרים "איפה שטוב לי אחיה. נמאס לי עם מלחמת ישראל. נשבר לי מן הפרובינציאליות של ארבעה מליון יהודים שבוחשים בדיסה של הזולת. אני והיא - לא משנה אם היא יהודיה או לא - נחיה יחד ומה שטוב לנו יהיה טוב לילדינו."

- חלום באספמיה. הם לא קראו את הספרים על השואה? הם לא מרגישים שהם זרים בכל המקומות האלה? לא מסוגלים להבין שילדיהם יבקשו זהות מסויימת ולא אמורפיות? - חבריה בואו נלך להסתכל במראה - מי יודע איזה פרצוף יחזיר לנו מבט?

ובאשר לבית אורן וכל הכאב שקשור בסיכוי התמוטטות קיבוץ בעל עבר מפואר, אפשר למצוא דוגמאות של יישובים-קיבוצים שנכשלו ונעזבו, ורק חלק מהם הוקמו מחדש (תל-חי, עין זיתים, מחניים, גזר... יש רשימה ארוכה). ומה עושים כשקיבוץ מגיע למצב עצוב ואומלל כזה? היינו רוצים שהתנועות הקיבוציות תמצאנה את המשאבים האנושיים והכלכליים לסייע ליישובים במצוקה, אבל המציאות היא אחרת. ובאשר לחברה קיבוצית טובה, הגיע הזמן שננסה לשבור את המחיצות הקיימות, ולנסות למצוא מבנה משותף קיבוץ? הדרך הנראית היא בפעולות המערבבות שכבות בעשייה חברתית. כל הכבוד ל"מועדון פלוס" המקבץ את זקני הכפר להרצאה או לטיול פה ושם, אבל לא זאת הדרך.

אושר מתי מרגיש האדם שהוא מאושר? אין תשובה הגיונית. לפני כשבועיים חזרתי לבד באוטובוס 845 מתל אביב. שעות הבוקר, השדות עדיין ירוקים אם כי הצהוב-החום הקייצי פולש. אוטובוס שמחציתו חיילים וחיילות שנמים את תנומתם עד שעוצרים בבת-שלמה. אריר הרים צח, ואדי מילק, יערות יקנעם - פנורמה של יופי. פתאום הרגשה של אושר. באוטובוס מלא זרים (פרט ללילך הדר שגיליתי בהפסקת הזלילה וריקון שלפוחיות השתן בבת שלמה). בלי שום סיבה נראית לעין אני מאושר. הרגשה לא קשורה לסיפוק צרכים, לקירבת אהובים, להצלחה אישית. יום קיץ נעים ואדם אחד מרגיש שעה אחת של אושר. לאלוהים פתרונים.

עֵימוֹ! I ♥ !

הלן - חברים יותר מבוגרים!

וועדת הגיל המבוגר
הטילה עלי תפקיד
המקשרת בין הוועדות.
עוד לא "מצאתי את הדרך", אבל אני לרשותכם בשם הוועדה.

נ ט ע

בריאות - חשוב! אתם לא יודעים כמה זה חשוב!

אני חוזרת על הודעתנו לחברים: אחרי כל ביקור
לרופא בחוץ, תביא מכתב מהרופא. הוא חייב לתת לך
מכתב לרופא שלנו פה. זכותך לדרוש את המכתב. אל תחזור רק עם
עוד הזמנה או בלי כלום. חזור עם מכתב ותבוא למחרת למרפאה.

נ ט ע

*****

נושא מרכז

מ בית הספר המקומי -

*****

בשבוע הבא נתחיל ב"נושא המרכז" השני לשנה זו, שנושא
"40 שנה לעליה בי". הנושא יימשך שבועיים זמנים
וסיומו ב-26.6, בו נחוג עם כל הקיבוץ את יום ההת-

ישבות (שיוקדם בשבוע השנה). שבועיים אלה יהיו רצופים בפעילויות ובלימודים לא קונבנציונליים
הכוללים: חוגים, מרכז למידה, אימוני פלמ"ח, טיול, משחק לילה, סרטים, תערוכה, שיחות עם חברים
שהפליגו באוניות ההעפלה ועוד.

חברים רבים שלקחו חלק בעליה הבלתי ליגאלית יתרמו בשבועיים הבאים. מי בחוגים, מי בשיחות, מי
בארגון תערוכה ומסיבת הסיום. אנו מודים לכולם על ההענות החיובית והעזרה בהעברת מורשת העבר
לילדי ההווה.

מרכז הלמידה ייפתח 3 - 2 ערבים בתקופה זו לכל הציבור, לכן עקבו אחר לוח המודעות, ובואו להת-
רשם ולהשתתף. הסרטים שיוקרנו, כמובן מכוונים לכל המעוניין.

מסיבת סיום ביה"ס החול בין מסיבת סיום נושא מרכז לבין הבר-מצווה, בתאריך 30.6.87. אי לכך
היא תערך במחכונת צנועה באזור ביה"ס בשעה 17.00 אחה"צ.

נשמח לכמה שיותר התעניינות ומעורבות של כל הציבור. להתראות, צילה וצוות ביה"ס

נ.ב. לגבי חלוקת הכיתות, המורים והמטפלות בשנה הבאה, יתפרסם דו"ח לאחר ישיבת ו' כוח-אדם.

קִיבוּץ

ל ה י נ ת א נ ל א ל ה י נ ת !

כן, אני באמת חושבת שמה שקורה בבית-אורן הדליק אור אדום בתנועה וגם אצלנו. לא מזמן הבאתי את הנושא לוועדת החברה שלנו: "קיבוצנו היום ומחר", והוא מחכה לדיון בוועדה בקרוב, ונוכל להחליט איך להתחיל בדיונים, על מה, מתי, ואיפה. אני מבינה שוועדת החברה של התק"ם מאוד עסוקה בבעיות דחופות, ואולי לא יכולה להגיע לשיחות עם משקים שכרגע "בסדר". בשיחה בשבת עם שריטה הרבה חברים דיברו על קרן פנסייה, ולמרות שזה חשוב ומדאיג צריכים לדבר קודם על אנשים ועל יחסים. בין כ-50 חברים שהשתתפו בשיחה היו רק ארבעה צעירים. חבל - חבר'ה, אל תשבו בצד. אנחנו זקוקים לשיחות בין הדורות, לנחם, לשוחח, להראות הבנה. אין ספק שאחרי ארבעים שנה יש מקום לזה. מה שהתחלנו ומה שחלמנו-לא יהיה בדיוק כך מחר. חברים בכל הגילים, תתחילו לחשוב ולהתכונן. עם כל האימון שיש, אין דבר זה "זה לא יהיה כך אצלנו".

ומי יודע? בנושא הלינה המשפחתית, אחרי דיונים של 2½ שנים היינו בין הראשונים שביצענו אותה - אולי נמיה בין הראשונים שיעלו על השביל של הבנה ויחסים טובים בין הדורות ובין חברים בכלל, ונוכל לחד "קו" למעוניינים. תזכרו: "אם תרצו אין זו אגדה". אז בואו - נזוז.

נ ט ע

*****

לידיעת החברים - לקראת שנת הלימודים תשמ"ח בתל-חי. על המעוניינים להתקשר עם רכז וועדת ההשתלמויות.

מרכז להשכלה תל-חי

ע"ש ג. ומ. רודמן בע"מ

המועצה האזורית הגליל העליון טל. 06-943731-2 עיריית קרית שמונה

אל: המזכירה - כפר הנשיא
מאת: יצחק גולן - ביה"ס להשכלת מבוגרים.

שלום רב!

הנדון: קורסים וחוגים - תשמ"ח

לקראת שנת תשמ"ח הבאה עלינו לטובה, אנו מתכננים חוגים וקורסים בנושאים מגוונים בתחום ההכשרה המקצועית ובתחום ההעשרה והפיתוח האישי. הנושאים הם בחלקם בלתי שיגרתיים ובשיטות לימוד חדשות.

ברור שתנאי לקיומו של כל חוג או קורס הוא מספר משתתפים סביר, וברצוני לבקש את עזרתך, כדי שנוכל להחליט על קיום החוגים הרצויים ביותר. שימו לב: רוב הפעילות

לוינה במסגרת השכלת מבוגרים מתקיימות בשעות שלאחר העבודה!

מצורפת כאן רשימה של כל החוגים והקורסים שבאפשרותנו לקיים בתשמ"ח. -8-

- אבקש מאוד לרכז את התשובות מהמגזרים השונים ולהחזיר אלינו עד ל-15.6.87

בתודה מראש על שיתוף הפעולה,

יצחק גולן

בהייס להשכלת מבוגרים

מכללת תל-חי - כ"ס השכלת מעורלים - תכנון תשנ"ח

קהל היעד	מט. פגישות מש"ש	הקורס ונושאי הלימוד
למעוררנינים במקצועות+תעודה מקצועית	30	תהלת השבועות סוג 1-כס"ק משרד העבודה והרווחה
למעוררנינים במקצועות+תעודה מקצועית	30	תהלת השבועות סוג 2-כפיקות משרד העבודה והרווחה
למעוררנינים במקצועות+תעודה מקצועית	40	תהלת השבועות סוג 3-כפיקות משרד העבודה והרווחה
למנהלי חשבונות	20	תמחיר
לעובדי הנהלת חשבונות	10	חשבי חשבונות
לבעלות נסיון של שנה לפחות בעבודה משרדית	40	מזכירות, הדפסה עירונית, מעבד תמלילים, תכתובת
לבעלות ידע מקצועי ונסיון של מס. שנים	40	מזכירות בכירות וניהול משרד
לעובדי מחסן חומרים, כלים, חלקי חילוף וכו'	20	מחסנאים - השתלמות
למהנדסים, עובדי פיתוח ואחזקה בכירים	8	השיבה המאומתת-לפתרון בעיות טכנולוגיות וטכניות
לעובדי מטבח בקיבוצים, בתי מלון ומפעלי תזונה	40	שבחות וניהול מטבח
למעוררנינים להיות מדריכי טיולים	30	אורייכי טיולים-בשיתוף החברה להגנת הטבע
ל"מכניני חומר": מנהלי חשבונות, כלכלנים, תמחיריים, חשבים	40	מידע ניהולי-מיומנות בהכנת נחונים וניתוחים כלכליים
ל"מקבלי החלטות": בעלי תפקידים כלכליים בקיבוצים ומפעלים.	30	מידע ניהולי-מיומנות בניהוח נחונים כלכליים, תכנון, ו"משרד כלכלי"
לרכזי תכנון ורכזי בניה	30	רכזי תכנון בקיבוצים- עקרונות, חוקים, הנטים תרתיים וכלכליים
לשיפור הלשון העברית, מיומנות כתיבה וקריאה	40	אולפניו לעברית

חוגים בתל-חי לאחר שעות העבודה - המשך

קהל היעד	מט. תגישו מועד	מט. תגישו מועד	הקט"ס ונושאי הלימוד
למחיתלים	40	40	אנגלית מדוברת - שיחות בקבוצות מונחות
לממשיכים	40	40	אנגלית מדוברת - שיחות בקבוצות מונחות
למחיתלים	40	40	אנגלית לכגרות
למחיתלים	20	20	אנגלית לכגרות
לבעלי רמת בגרות	20	20	ספרות אנגלית, הדרכה בקריאה, ניתוח יצירות וספרים
לבעלי רמת בגרות, מחסנאים, טכנאים, ע.א.חזקה	20	20	אנגלית טכנית-עמנונית מקצועית, קטלוגים, מונחים ומושגים
למזכירות, עובדי/ות משרדי יצוא-יבוא	20	20	אנגלית עסקית ומשרדית, הדפסה עיוורת, מעבד תמלילים, תכתובת
למנהלים בהווה ובעתיד	20	20	אנגלית עסקית למנהלים, שפת מסחר בינ"ל, מו"מ, הלכות
למחיתלים	40	40	ערפתי מורכרת-שיחות בקבוצות מונחות
לממשיכים	40	40	ערפתי
למחיתלים	40	40	ערפתי מורכרת-שיחות בקבוצות מונחות
לממשיכים	40	40	ערפתי
למחיתלים	40	40	ידיש מדוברת, קריאה וכתובה, שירים וסיפורים
לדוברי יידיש	40	40	חוג לדוברי יידיש, אקטואליה, ספרות ומרכות
לגמלאים	30	30	בית הספר לוויתקי הגליל
לרוצים לרכוש הרגלי למידה עצמית	30	30	מכינה ל"כלנית"
לימודים אקדמיים בשעות הפנאי (עד תואר B:A)	40	40	סריוקט "כלנית"-קורסים של האוני' הפתוחה, הנתיחה מוגברת
למעוניינים בהנחייה בתל-חי	-	-	קבוצות לימוד של האוניברסיטה הפתוחה
לכל המעוניין	12	12	ואשה בתנ"ך-בהנחיית חיים כהנא
לכל המעוניין	12	12	נושאים בפסיכולוגיה בה זמננו-בהנחיית מנחם עמית
לכל המעוניין	9	9	קריאה מהירה-ע"י סכור מיל"ה
לכל המעוניין	12	12	ספרות עברית
לכל המעוניין	12	12	ספרות אנגלית
לכל המעוניין	12	12	תולדות עם ישראל בזמן החדש
לכל המעוניין	12	12	יהדות עכשיו - בהנחיית מירכאל בהט
לכל המעוניין	12	12	יירות חברה ודמוקרטיה

לפני 35 שנה.

כ ר י צ א ו ל נ ו פ ש

בתקופה ההיא שלחנו חברים לנופש לאחר מחלה או עבודה מאומצת, ומפאת הצנע החמור ששרר בארץ לא היה אפשר להעביר מצרכי מזון ממקום למקום ללא רשיון.

כמרכז קניות היה עלי, לפני חזרתי הביחה בכל יום ר', לגשת למשרד האספקה והקיצוב, ולקבל רשיון לחברים שהיו אמורים לצאת לנופש. היינו מוגבלים לעשרה רשיונות לחודש, ותוקפנו של כל אחד היה לשבוע בלבד.

היה סידור עם משפחה בשם ליף באביחייל, ליד נתניה, שהם היו מקבלים אז את חברינו לשבוע נופש בתנאי שהיו מביאים את העופות והביצים איתם. וכך נצאו החברים לדרך מצניידים בקרטון עם 1 או 2 עופות חיים ומגש ביצים, באוטובוס כמובן, יחד עם המזונות, והתפללו שהפקחים שיעלו בדרך על האוטובוס, לא יעשו להם יותר מדי בעיות, או שהעופות לא יעופו מן הקרטון.

להלן אחד הרשיונות על שמו של פרנק ונטרמן - יצחק עזר

(אני זוכרת שלנו קרה שאחד העופות מת בדרך, וכתוצאה הצטמצמו המנות שלנו בנופש)

אנגה

מדינת ישראל

משרד המסחר והתעשייה

חטיבת המזון

היתר להעברת מצרכים * 071232

בתוקף סמכותי לפי פקודת הפקוח על המזונות 1942 סעיף 4 סעיפים קטנים ג' רד' וסעיף 9 סעיף

קטן (1) אני (שם) .....

עזר למפקח על המזונות, במחוז ....., הנני נותן לרשום מטה תעודת היתר זו להעברת

המצרכים דלהלן, לפי התנאים הרשומים בתעודת זו.

שם מקבל ההיתר .....

כתובתו .....

שם בעל התוצרת .....

מיעבר מ' (מקום החסנה) .....

אל: (מקום היעוד) .....

תאור הדרך .....

תאור אמצעי ההובלה .....

שם המוביל .....

מס' תעודת המשלוח .....

מס' המכונה .....

מס'	המצרך	הכמות	משקל ברוטו	משקל נטו	האריזה
1	זיתים				
10	פ. 32				

כוחו של היתר זה יפה רק לגבי המצרכים והכמויות לפי התאור הנ"ל. היתר זה כוחו יפה

ליום 7 עד יום .....

אך ורק בצרוף תעודת משלוח מפורטת.

המקום .....

תאריך .....

חתימת המפקח על המזונות .....

חתימת המפקח המוציא .....

העתק: למשרד במחוז שאליו מגיעים המצרכים.

בקורת תחנת הפקוח

מקום הבקורת .....

שם הפקח .....

התימה .....

תאריך .....

ד.ב. ר.מ. 4 X 25 X 11.52/2239

מי אתה חברי ?

.....הבני "יקית" אמיתית, נגם הנרי הינ פעם גאים בשורשים הגרמניים הכמעט "טהורים" שלהם. אבי, מרטין, ליס במלחמה "הגדולה" הראשונה כסייל גרמני, ואפילו זכה בעיטור יצלב הברזל. גם הוא וגם אמי (אירמה מבית ליפמן) באו מעיירות עוד יותר קטנות מעיירתנו, מרקע יהודי מסורתי, אך לא דתי במיוחד. בבית שמרנו על קבלות שבת, הליכה לבית הכנסת בכל החגים החשובים, ואבי היה ראש הקהילה היהודית הקטנה של העיירה.

.....חינו באידייליה בורגנית, ברמה גבוהה-בינונית, עד לשנת 1933, ואז הפל השתנה. זאת היתה השנה שנכנסתי לבית הספר - והיטלר תפש את השלטון! לא זכור לי בעצם הרבה לפני כן, מה שבא אחרי זה כנראה מחק את כל היתר מזכרוני.

זה התחיל בזה שהייתי הילדה היהודייה היחידה בגילי בכיתה (ובכל העיר), דרך כל מני ייסורים קטנים, כמו לשבת לבד בכיתה, לעמוד לבד בחצר בהפסקות, לא להיות

מוזמנת לכל מני ארועים וימי הולדת - ונגמר בהודעת מנהל בית הספר יום בהיר אחד בחורף 1938, לארוז את חפצי ולא לחזור לבית הספר. (עקב חוק שאסר על ילדים יהו-דים ללמוד בבתי ספר אריים.) בהשוואה למה שקרה לילדים אחרים בגרמניה אז ואחרי זה - הרי כלום לא עברתי - אך בכל זאת הייתה זו 'טראומה' של ילדות קשה, ואולי זו הסיבה שמבחינת אופי אני ידועה כדי 'רצינית', ולא עליזה ביותר. (זאת גם הסיבה שלא יכולתי להתרגל לשם העברי 'עליזה' שרצו להדביק לי - פשוט לא הייתי כזאת!).

.....עד לקייץ 1939 ניסינו את כל הדרכים לצאת מגרמניה. אבי קיבל ויזה לשוודיה - לבד - הישגנו גם אֶשֶׁר כניסה לצ'יילה, אך בסוף קרובנו באוסטרליה "ניצחון", וב-23 באוגוסט 1939 (שבוע לפני פרוץ המלחמה) הפלגנו על סיפון אונייה הולנדית מרוטרדם לסידני, אוסטרליה. עבור הורי הייתה זו פרידה קשה - מהורים, אחים ואחיות - לקראת עתיד בלתי ידוע. לגבי אחותי ולגבי זאת הייתה חוויה עצומה, ואפשר להגיד שהתחלתי לחיות ולְהֵנוֹת מזה מרגע שדרכנו על אדמת אוסטרליה. ....התאהבתי ב'מולדת' השנייה בשפה האנגלית, בבית הספר, במורים, בחברות - בכול! ....

...בתום המלחמה הצליח אבי להביא את אחותו ושני האחים ומשפחותיהם של אימי (מן הפיליפינים ומשנחאי!) לסידני. כך ששוב היינו למשפחה עם דודים ובני דודים ו'אירועים' משפחתיים כמעט 'נורמליים'.

בינתיים אחותי ואני התחלנו להיות פעילות ב'תנועה'. טיילנו, שרנו, רקדנו וחלמנו על ארץ-ישראל ומדינה עצמאית. עזבתי את בית הספר בגיל 15, לתדהמת כולם, כי הייתי תלמידה טובה מאוד, אך לא רציתי חינוך גבוה - רציתי לעלות ארצה! למדתי שלוש שנים טכנאות שיניים....

....ואז, כשהייתי בת 19, נפטר אבי, והיה נדמה לי שכל עולמי נחרב. איך אוכל לעזוב את אמא, איך לצאת להכשרה, איך לעלות! הפתרון הזמני בא בצורת הזמנה להשתתף מטעם

מי אתה חברי - המשך

התנועה ביימכון למדריכי חו"ל" - שנת לימודים בפלסטונה של 8-1947....
...נקלענו לתוך מלחמת השחרור, חוויה רודפת חוויה, טיילנו בעקבות הצבא לכל
מקום שרק "שחרר", היכרנו את היישוב בתקופה היפה ביותר והקשה ביותר. היינו
מעורבים בכל יום היסטורי, במיוחד ביום ההיסטורי מכולם - יום הכרזת המדינה,
שמצא אותנו (כל 16 תלמידי המכון) מחוץ למוזיאון תל-אביב אשר בתוכו התרחש הנס!
...ביקרנו בקיבוץ מחניים ערב יום ההתיישבות של גרעין התנועה מאנגליה, שיעדם
מנסורה - כפר הנשיא! מאותו יום אנחנו - שלושת האוסטרלים במכון, ביילינו כל שבת
חופשייה ובכל הזדמנות במנסורה ומאוד התקשרנו לחברה ולמקום.
...ב-1949 חזרתי הביתה לסידני...
אלזה בו-חנוך

וקטעים גם מ"שורשים" של עדנה קולינס (ברגמן).

...הזכרונות הראשונים שלי הם כאשר הייתי בסביבות בת שלוש. גרנו בבית גדול-שלוש
קומות פלוס המרתף שבו היה מן חדר עבודה של אבי, ביחד עם המחסנים לכלים של פסח, והפחם.
אבי היה רופא שיניים והמרפאה שלו היתה בתוך הבית. המטבח והמטבחון היו גם בקומת הכניסה.
למעלה היה סלון גדול ביחד עם חדרי שינה, וכמובן, היה בית שימוש ואמבט. לא כל כך מובן!
כי גם היה לנו בית שימוש בחוץ שהשתמשנו בו כל הזמן!
אמא לא עבדה בנקיון, כמה שאני זוכרת. היתה לנו תמיד משרתת - עוזרת, שגרה אצלנו. היא
בישלה - כמה טוב! - ושמרה עלינו.

ב-1939 התחילה המלחמה, ומהר נשלחתי לבית הספר, כדי שאוכל לצאת לוולס עם אחי וכל היל-
דים. לא אשכח את היום על הרציף של "ליים סטריט", תחנת הרכבת, כאשר שמו לנו תוויות על
המעיל כדי שלא נלך לאיבוד. אחי ואני הגענו לבית של גויים בוויילס הצפונית, ושם ישנו
במיטה ביחד, עם סיר לילה גדול תחת המיטה הגדולה. לא היה חשמל - האור היה מגז. נשארנו
שם רק כמה חודשים, וגילינו שהורינו עשו סידורים לנסוע לארה"ב.
אמא, אחי, ואני בת החמש, נסענו בשיירה של אונייות לארה"ב, באונייה קטנה מאוד, שהיתה
מועדת רק לנסיעות של יום על אגם. לקח לנו 18 יום לעבור את האוקיאנוס האטלנטי. בדרך
הותקפנו על ידי צוללות גרמניות, ויותר מאנייה אחת טבעה ביס. אבל אנחנו הגענו בשלום,
ונסענו לקרובים שלנו. נשארנו בארה"ב כמעט חמש שנים....

...חזרנו לליברפול, אבל אחרי שנתיים עברנו ללונדון. לונדון שלי! כמה אני אוהבת
אותה עד היום הזה! הלכתי לבית ספר טוב מאוד בלונדון, כי ההורים שלי רצו רק את הטוב
ביותר בשביל הילדים - מן סנוביות וגם הגנה נגד זה שאנחנו יהודים, ואנחנו צריכים
להיות יותר טובים!... רק היה מותר ל-11% של ציבור התלמידים בבית ספרי בלונדון להיות
יהודים (כ-11), ואני הייתי ביניהם. היום אני רועדת מכעס, כאשר אני חושבת על זה!!

המשך

ב-1947 החליט אבי שנעבור לדרום אפריקה, ששם נולד - בקימברלי, השנים החשובות ביותר שלי היו שם, למה? הצטרפתי לתנועת "הבונים".
.....גמרתי בגרות, ובסוף הלכתי למכון למדריכי חו"ל, בירושלים, שהיתה השנה הטובה ביותר בחיים שלי. בזמן שהייתי שם הורי חזרו לאנגליה. אז גם אני חזרתי לשם, ועבדתי בתנועה שם - במשרה מלאה.
פגשתי בחור גבוה עם אף גדול וכתפיים רחבות. הוא היה ראש צופים. מקט מדר היה ראש שומרים, ואני ראש בונים. אלק, מקט ואני היינו "ועדת החינוך" של התנועה!
והיתר? גרעין ה'.
הקמנו גרעין ה', כי לא רצינו ללכת לעמיעד עם גרעין ד'. היינו הסוף של הגרעין הישן, ורצינו ללכת לקיבוץ חדש בנגב. ומה קרה? עלינו, ישבנו במעין צבי בזמן שהחלטנו לאן ללכת. תנועת 'הבונים' לחצה עלינו שנלך לכפר הנשיא. כפר הנשיא! מלא זקנים בני 30! ובגליל! מי רוצה בזה? קיבוץ בן 9 - ממוסד כבר.... ולחצו עד שנכנענו, והגענו לכפר הנשיא.
וזה היה דבר טוב מאוד!.....

עדנה קולינס

הודעה ראשונה

חג ההתישבות ממשמש ובא - כמו כן, חג הארבעים לעליה ב' של ראשוני החברים שהגיעו באוניות "יגור", "לטרון", "לנגב", "עליה" ו"יציאת אירופה".
בית הספר היסודי החליט שבשבועיים הקודמים למסיבה, יעסוק בנושא מרכז "עליה ב'". עם כך אנו נחגוג שלושה אירועים חשובים בערב אחד.
39 שנה לעליה על הקרקע.
40 שנה לעליה ב'.
סיום הנושא המרכז "עליה ב'" של בית הספר המקומי.
כל זה יתרחש ביום שישי 26 ביוני. הזמנו את מלווי הסירות והאלחוטאים שאיתם הפליגו חברינו, וכמו כן מספר מצומצם של חברים שהיו אתנו בקפריסין.
תראו מסיבה זו כמסיבה פנימית ואל תזמינו אורחים או קרובים מכחוץ.

יוצא לחודש מילואים. כמובן הבענו התנגדות חריפה, אבל עקב לחץ כבד של מוסדות המשק, נשאר ענף הנוי במשך התקופה הבערת ביותר מנוטרל לחלוטין. במשק, בסדר גודל שלנו, זקוק ענף הנוי למינימום ארבעה חברי משק קבועים פלוס עזרה זמנית. לכן ענף הנוי שיחרר את יואל מתוך מחאה כבדה.

צוות הנוי.

ראיון הדרדי באפעע הלילה

כחצות הליל העירו אותנו שני חברה משנת ההכשרה. הגיע תורינו לשמור. קמנו מיד וזחלנו לעבר המדורה, שתפקידה היה להכריח את הנחשים. בדרך ניתקלנו בגופות העייפים של ה"שנתים" הישנים. עבר עליהם יום מתיש, יומו השני של טיול "ים לים" כיוון שחשתי שמרגלית תרדם על משמרתה, שלפתי נייר ועט ופתחנו בראיון נוקב על המשק, כשאני המראיין, מרגלית עוזרת לי לשאול, ואני עוזר לה לענות. תוצאות ליל השמירה מוגשות לכם באהבה:

אלישע: מרגלית, כמה זמן את כבר במשק?

מרגלית: 4 חדשים.

אלישע: האם הגעת ישר מהצבא?

מרגלית: לא. לקחתי חדשים חופש, הייתי בתל אביב, חייתי קצת בעיר, עבדתי, ביליתי, התנסיתי בחיי העיר הגדולה.

אלישע: אז זהו סידור חדש עם וועדת בנים. האם זה נתן לך משהו מבחינת המוטיבציה לחזור למשק?

מרגלית: בהחלט. אחרי הצבא, מסגרת מאד מחייבת ומגבילה, יש צורך עז להתפרק קצת ולא להכנס ישר למסגרת המחייבת לא פחות של הקיבוץ. חודשיים אלה הגבירו בי את המוטיבציה וכשהגעתי למשק, מאד רציתי להיות מעורבת.

אלישע: באת עם התלהבות; לעשות, לשנות וכו'. עברו כארבעה חדשים, האם נשאר בך המרץ?

מרגלית: בהחלה ממש נכנסתי לעניינים, אבל בשלב מסויים נגמר לי הכוח, חשתי שאני לוקחת על עצמי דברים ולא יכולה לבצע אותם על הצד הטוב ביותר ופשוט רציתי לחיות חיי שיגרה לתקופה מסויימת ואח"כ להמשיך.

אלישע: זה לא מזכיר לך כשאת קמה בבוקר ומרשה לעצמך עוד דקה לישון, רק עוד דקה, וממשיכה לישון כל הבוקר?

מרגלית: כן. לפעמים נראה לי שהרצון לחיים יומיומיים, שגרתיים מכריע אותך, למרות שתיאורטית בחיי קיבוץ השיגרה אמורה ללכת יד ביד עם התרומה

החברתית.

אלישע: זה נשמע לי כמו תירוץ טוב, את לא חושבת שזה מה שהוביל כה רבים וטובים מאיתנו לעולם שיגרתי של טלויזיה ופאב, או נשאל אחרת - האם זה לא קל מידי בקבוץ לגלוש לנרוונה תרבותית-חברתית?

מרגלית: זוהי אחת הבעיות היותר גדולות בקבוץ, כמו שאני רואה את זה. אני שמה לב שיש שיכבה מסוימת של אנשים פעילים ושכבה גדולה בהרבה של חברים שהחברה היא לא בראש מעייניהם.

אלישע: אולי זה טיבעה של חברה, אנשים דומיננטיים מעטים, עושים, מפעילים, טורחים והרוב פאסיבי?

מרגלית: תאר לעצמך שכל אחד מאתנו יתרום יום-יומיים מזמנו הפרטי לארגון דברים כמו ערב חברתי, או חג, אירועים לא קשים לארגון, רקדורשים זמן ורצון. מדוע כל פעם אותם אנשים לוקחים על עצמם אחריות, באיזהו מקום גם השכבה הפעילה נישחקת וכמעט אין תחלופה. או שאולי בכלל הגענו לשלב האפטי בקיומן, שבו אנו מעבר להתלהבות וכל מה שמחפשים זה את המנוחה.

אלישע: כואי נעזוב את זה כרגע, נשוב לנושא אח"כ. איפה את עובדת?

מרגלית: בגן רימון.

אלישע: נו...-

מרגלית: אני מוצאת שכתור מקום עבודה ההתמודדות היא רצינית, כחלק מהצוות אני צריכה לעמוד מול ההורים בגן מ 07:00-16:00 כל יום, וסומכים עלינו שנדע להתמודד איתו. אני מאד נהנית לעבוד עם ילדים ושוקלת ללמוד את הנושא בעתיד.

אלישע: בתור בחורה בת 21, האם יש לך היכולת כרגע לחנך, בלי ההכשרה?

מרגלית: יש לי תיאוריות משלי לגבי חינוך ילדים, וכמו כן אני מרבה להתיעץ עם מטפלות מנוסות ממני, קוראת ספרות בנושא והחשוב מכל, כל הזמן בודקת את עצמי ומוכנה לקבל בקורות והערות.

אלישע: אם נחזור שוב לנושא החברתי, את מעורבת בנושא הצעירים במשק, במידה מסוימת, ולא אצל כולם, הפאב הוא מוקד עליה לרגל. האם את היית רוצה לראות מציאות אחרת?

מרגלית: אני רואה את הפאב כצורך חברתי, אבל יהיה חיובי יותר כשיהיה בנוסף ל.. ולא כתחליף ל.. אני כרגע בתהליך הפעלת הפאב כמועדון צעירים פעם בשבוע בשבועיים.

אלישע: האם זו לא אותה הגברת בשינוי אדרת?

מרגלית: לא. הכוונה שלי לארגון ערכי תרבות, כגון ערב מוסיקה ישראלית מחד ומאידך הרצאה בנושא הכתות בקבוץ וכדומה. בקיצור - ליצור מקום שלא רק בוגרי צבא אלא גם בני ה-30 יגיעו אליו וימצאו בו עניין. בהזדמנות זו, כל מי שמעוניין לתת יד, שיפנה אלי, בכל תחום שהוא (808).

אלישע: את באמת מאמינה שה"קול קורא" שלך יענה?

החברתית.

אלישע: זה נשמע לי כמו תירוץ טוב, את לא חושבת שזה מה שהוביל כה רבים וטובים מאיתנו לעולם שיגרתי של טלויזיה ופאב, או נשאל אחרת - האם זה לא קל מידי בקבוץ לגלוש לנרוונה תרבותית-חברתית?

מרגלית: זוהי אחת הבעיות היותר גדולות בקבוץ, כמו שאני רואה את זה. אני שמה לב שיש שיכבה מסוימת של אנשים פעילים ושכבה גדולה בהרבה של חברים שהחברה היא לא כראש מעייניהם.

אלישע: אולי זה טיכעה של חברה, אנשים דומיננטיים מעטים, עושים, מפעילים, טורחים והרוב פאסיבי?

מרגלית: תאר לעצמך שכל אחד מאתנו יתרום יום-יומיים מזמנו הפרטי לארגון דברים כמו ערב חברתי, או חג, אירועים לא קשים לארגון, וקדורשים זמן ורצון. מדוע כל פעם אותם אנשים לוקחים על עצמם אחריות, באיזהו מקום גם השכבה הפעילה נישחקת וכמעט אין תחלופה. או שאולי בכלל הגענו לשלב האפטי בקיומן, שבו אנו מעבר להתלהבות וכל מה שמחפשים זה את המנוחה.

אלישע: בואי נעזוב את זה כרגע, נשוב לנושא אח"כ. איפה את עובדת?

מרגלית: בגן רימון.

אלישע: נו...-

מרגלית: אני מוצאת שכתור מקום עבודה ההתמודדות היא רצינית, כחלק מהצוות אני צריכה לעמוד מול ההורים בגן מ 07:00-16:00 כל יום, וסומכים עלינו שנדע להתמודד איתו. אני מאד נהנית לעבוד עם ילדים ושוקלת ללמוד את הנושא בעתיד.

אלישע: בתור בחורה בת 21, האם יש לך היכולת כרגע לחנך, בלי ההכשרה?

מרגלית: יש לי תיאוריות משלי לגבי חינוך ילדים, וכמו כן אני מרבה להתיעץ עם מטפלות מנוסות ממני, קוראת ספרות בנושא והחשוב מכל, כל הזמן בודקת את עצמי ומוכנה לקבל בקורות והערות.

אלישע: אם נחזור שוב לנושא החברתי, את מעורבת בנושא הצעירים במשק, במידה מסוימת, ולא אצל כולם, הפאב הוא מוקד עליה לרגל. האם את היית רוצה לראות מציאות אחרת?

מרגלית: אני רואה את הפאב כצורך חברתי, אבל יהיה חיובי יותר כשיהיה בנוסף ל.. ולא כתחליף ל.. אני כרגע בתהליך הפעלת הפאב כמועדון צעירים פעם בשבוע בשבועיים.

אלישע: האם זו לא אותה הגברת בשינוי אדרת?

מרגלית: לא. הכוונה שלי לארגון ערכי תרבות, כגון ערב מוסיקה ישראלית מחד ומאידך הרצאה בנושא הכתות בקבוץ וכדומה. בקיצור - ליצור מקום שלא רק בוגרי צבא אלא גם בני ה-30+ יגיעו אליו וימצאו בו עניין. בהזדמנות זו, כל מי שמעוניין לתת יד, שיפנה אלי, בכל תחום שהוא (808).

אלישע: את באמת מאמינה שה"קול קורא" שלך יענה?

המשך

מרגלית: אני בכלל לא בטוחה, דבר שמפריע לי מאד במשק הוא חוסר הנכונות לצאת מד' האמות, מן הקופסא ולעשות. לדוגמא דבר שחרה לי מאד היה כשועדת אד-הוק הביאה לאסיפה את נושא מרכז השרותים וציינה שמתוך כמה שמות רק אחד נאות בסוף. אני רואה כזה חוסר נכונות לוותר על הנוחות האישית למען הכלל. (אין לי כמובן שום התנגדות למרכז שנבחר!)
אלישע: אני רואה שהנושא מעסיק אותך, מה מציק לך?

מרגלית: מציק לי שהפכנו להיות חברה ככל חברה, איש תחת גפנו ותחת תאנתו. אנרגיה אדירה מושקעת בחיטוט בנושאים לפעמים כל כך טריוויאלים. וועדות מבזבזות זמן יקר על דיון בפרשות מפרשיות שונות, כאשר על הפרק עומדים דברים כה חשובים כמו למשל הקמת ועדה שתעסוק בנושא הצעירים במשק ובכלל, האווירה הכללית בקיבוץ היא של יום רודף יום ואנו מונעים ע"י כוח האינרציה. יכול להיות שאני רואה את הדברים באור כזה כיוון שאני מסתכלת מבפנים, וכשאתה צופה בדברים מזוית זו הדברים החיוביים נראים מובנים מאליהם והשליליים זועקים ובוולטים יותר.

אלישע: אז אולי בכל זאת תעצרי לרגע לצד הדברים החיוביים בקבוצנו, ותתני עליהם את הדעת?

מרגלית: קורה שאני קמה בבוקר, ותופסת פתאום שבעצם האפשרויות הטמונות בשכילי כאן בקבוץ הן כמעט אין סופיות, בתור פרט יש לי אפשרות לשנות דברים, לתרום, לעשות כמו שאין לי בשום חברה אחרת. בשעת צרה או קושי תמיד יש גב, ואני רואה שכשיש רצון ונכונות אנשים יוצרים דברים נפלאים. הפוטנציאל קיים, ושאלת המפתח היא האם לא למדנו לנצל אותו או שפשוט עייפנו ואנו עצלים.

אלישע: ולסיכום ובלי קשר לנאמר, כפר הנשיא כביתך לעתיד, הולך?

מרגלית: אני כרגע בשלב שאני לא מרגישה צורך להחליט על כך, אני בודקת והאמת- שאני פשוט לא יודעת....

ראיינו ורואיינו - מרגלית ס'
ואלישע וו'

הייעליה השנייה שלי

עוד כמה ריצות לתפוס את הרכבת למנהטן בבוקר, וכל זה ייגמר. זהו.
עוד שלושה שבועות והריצות יהיו על גדות הירדן, בין הגבעות שלי, בגליל שלי, על יד הקבוץ שלי.
שלי ?
אחרי ארבע שנים מחוץ למשק, אפשר לקרוא לקבוץ - קבוץ שלי ?
היות וזאת הרגשה, ורגש השייכות הזה הוא סובייקטיבי לגמרי, אפשר להגיד מה שעולה לי בראש. אם באמת הרגשת השייכות הזאת תתגשם בפועל - נראה.
כל כך הרבה עבר על הקבוץ בארבע השנים האחרונות, והרבה עבר גם עלי ועל המשפחה. מאמץ ההתאמה ההדדי לקבוץ ולמשפחתנו, בהחלט לא יהיה פשוט, אבל אני אופטימי.
ובינתיים, הגעגועים לארץ לא השתנו. החוויה כאן של תלישות, ניכור וגלותיות - לא השתנתה גם כן. הזהות הישראלית רק התחזקה בי, כאן ברחובות הילדות שלי, במנהטן.
הכל מוכר לי כאן. אני יכול להגיע לכל מקום, להסתדר ברחוב, "לדחוף" באופן ניו-יורקי (זה שונה מדחיפה תל-אביבית).
אני יודע איפה הפסטראמי סנדוויץ' הכי טוב בעיר, ואיפה אפשר לשמוע גיאז בחינם.
אני מכיר את הפונקציונרים היהודיים ואיך לעבוד איתם. אני מכיר רבנים נחמדים, חכמים, ושמאלניים, ואני יודע איפה לשמוע הרצאה על השואה.
מה שאני לא יודע כאן, זה איך למצוא בית, הרגשה של מגמה משותפת, עזרה הדדית שלא מיועדת רק לקידום הקריירה של הפרט.
אני מתגעגע הביתה.
המשימה של השנה הזאת היתה מרגשת: הקמנו ארגון חדש של 21,000 אמריקאים, הרבה מהם צעירים, פרוגרסיביים, ובעלי השפעה בקרב הקהילה היהודית ומחוצה לה, עשירים וגם נחמדים.
כל זאת, לקראת הבחירות לקונגרס הציוני שיתקיים בדצמבר ש.ז. בירושלים. הם הצטרפו לארגון החדש שהקמנו: "ידידי העבודה בישראל" (*Friends of Labor Israel*). וכעת אנו משלבים אצבעות כדי להבטיח שהם ישתמשו בפתק ההצבעה שלהם, יחד עם יתר חברי תנועת העבודה הציונית המסורתית כאן. לאחר הבחירות, שותפי לעבודה הזאת - סימי זיו-אל, ימשיך לבנות את הארגון החדש הזה (F.L.I), כך שישארו החברים מעוניינים, תורמים ופעילים.
זה היה מבצע קשה ומרתק. נעזרנו באמצעים המתקדמים ביותר של "שיווק" ולמדתי הרבה. מקווה לספר לכם על כל זה כשנחזור.

ביחד עם העבודה, שילבתי גם לימודים. התכנית היתה ללמוד שלישי מהזמן. בפועל, מבצע הבחירות דרש את מלוא המאמץ, ולכן לא הספקתי לקרוא ולכתוב הרבה ממה שתכנית התואר דורשת.

העליה השנייה שלי - המשך

אשלים את זה במשך השנה בבית. את החלק המעשי של התואר כן הספקתי: טיפלתי בעשרה אנשים, שניים בודדים ושמונה בקבוצה טיפולית. עברתי השגחה מקצועית מעולה, והוספתי כלים ומיומנויות והעמקתי את הבנתי כלפי "הפציינטים" שלי. אני מאוהב במקצוע שלי !

החלק הקשה של החזרה לארץ הוא עזיבת המשפחה מחדש. בכך אני לא שונה מכל עולה חדש. אתמול למשל, אחי ג'וש, שהוא כתב עתון במקצועו, קיבל כדור בייסבול בפרצוף (בשעות הפנאי שלו הוא עובד כשופט בייסבול). תפרו לו את הפה עם 35 תפרים. כשישבת איתו, פניו נפוחים כמו פני גורילה, נוכחתי שבעוד שלושה שבועות, אם יקרו דברים כאלו, לא אהיה כאן להשתתף בכאב - וגם לא בשמחות. עזיבת המשפחה וחברים אחדים - זהו הצד הקשה "בעליה השנייה" הזאת, ואין על זה נחמה.

הרבה מהשליחות היה עבודת יחיד. אני בטבעי איש של יחד, של קבוצה, של צוות. מבחינה זאת, אני מתלהב לקראת החזרה לקבוץ. אתם חיים את זה יום יום, ואולי זה כמו דג שמנסה לראות את המיים שבהם הוא שוחה. בשבילי מרחוק - האטיפה, חדר האוכל, החגים, העבודה בצוות - מושכים אותי חזק.

בסיפוק, אני מסיים כאן - ומאושר אני חוזר לקבוץ.

להתראות בקרוב,

י' 197

יואב פק.

לחברים בבית, במיוחד לכיתת 'אייל' - תודה

על שנתתם לי להרגיש שייך.

הרגשתי על הכיפק איתכם שוב אחרי הרבה שנים. העולם

קטן וייתכן ואשוב, והפעם מהר יותר.

אני רוצה להודות לכולכם על האירוח הנפלא.

שלכם,

עמרי קופ/בן-אבי

דו"ח משיבות ועדת הבריאות.

אפריל

1. ג'ניה שני בקשה להאריך את החוזה שלה עם הקבוץ ובקשתה התקבלה.
2. בקשתה של נעמי הדרי להאריך את החוזה נדחתה עקב התערבות ועדת החברים שבקשה כי החוזה עימה לא יוארך.
3. הוחלט להגיש של לד"ר אמרסון אשר פרש מתפקידו כרופא מחוזי, עבור שרות הייעוץ והעזרה אשר הגיש לנו בתקופת עבודתו.

מאי

1. סוכם כי תערך שיחה בין מטפלות הגיל הרך לבין צוות המרפאה לגבי צורת יחסי-העבודה ביניהם.
2. הוחלט כי חלה חובת דיווח למרפאה בקשר לכל אינפורמציה רפואית הידועה לחבר אשר אינו חבר בצוות הפעיל של המרפאה.

הודעות

הועדה שמעה כי פנינה ג' החליטה להתפטר מוועדת הבריאות. הועדה רוצה להכיע את תודתה לפנינה על מסירותה ועל העזרה המקצועית הרבה. פנינה תמשיך למסור תורנויות בשבתות ובחגים.

לוי ילדים לבקור רופא בחוץ.

ילד אשר נוסע לבקור אצל רופא מחוץ למשק, יסע עם הורה אחד בלבד, אלא אם לדעת המרפאה יש צורך בשני ההורים. במקרים בהם ירצה ההורה השני להצטרף, שלא על פי הוראת הצוות הרפואי, יירשם היום על חשבון יום החופש של אותו הורה והוא לא יקבל הוצאות דרך.

נסיעות ל"אולטראסאונד".

היות והבעל משתתף בכל ההכנה ללידה - בקורס שבהדרכתה של פיליס ק', הרגישה הוועדה שמוכן מאליו כי הבעל יהיה זכאי להצטרף לאשתו כאשר תסע לצלום "אולטראסאונד".

נהג בריאות

ג'רי נ' הודיע כי הוא מבקש לסיים את תפקידו כנהג בריאות והוא יתחיל לעבוד במפעל. הוחלט לבקש ממנו להמשיך בעבודה זו עד שנמצא נהג מחליף.

נהגי אמבולנס.

הוחלט לשלוח 2 חברים נוספים לקורס נהגי אמבולנס שיתקיים בתאריך 21.6.87 לתקופה של שלשה שבועות. (כל זאת בחיאות עם מרכז השרותים).

רשמה: איליין א'.

נכחו: קרול ב', יעל ש', מיכאל ד', גדי ע', גרשי א', דודו פ', מקס מ', ג'וני פ', שאולה א'.
נעדרו: ישראל א', ג'וליה נ'.

1. עיניני קליטה.

(מוזמן: אורי א')

שבי מזרחי וג'ון כהן הביעו את רצונם להתקבל לחברות. בקשתם תובא לאשור האסיפה.

2. אילן וואליסון המאירי.

(מוזמנת: אירית ב"ח)

אירית כנציגת הקבוץ טפלה בהסכם הגרושין של אילן וואליסון יחד אתם, ופרטי ההסכם אושרו על ידי המזכירות. ההסכם כולל סדורים לבקורים שנתיים של אורלי וואליסון בכפר הנשיא.

3. עיניני חו"ל.

א. נחמן א' בקש לצאת לשלושה חודשים מהקבוץ מסיבות אישיות. מאחר ויש לו תור לנסיעה השנה, המשמעות היא היא בקשה להארכת זמן. המזכירות אישרה.

ב. דוד דיבון בקש לצאת לשלושה חודשים עם חברתו - נגה לאחר החתונה. בקשתו התבססה על רצונה של נגה לשהיה זו מאחר שלא היתה מעולם בחו"ל. המזכירות אישרה. הם יחזרו לקראת שנת הלימודים הבאה כאשר נגה תלמד יומיים בשבוע ובשארית השבוע תהיה כאן בכפר הנשיא.

ג. הרשמה לחו"ל: יש מספר חברים שקבלו בטעות הודעה שההרשמה לנסיעות סגורה. אם משהו עדיין רוצה לנסוע, יגש אל צפורה בענין בשבועיים הקרובים.

ד. כספי קרן ההשוואה למוש נסיעה לחו"ל שעולה מעל 800 דולר, תופעל השנה לגבי משפ' לויך ומשפחת הרי ושלומית ליפשיץ. (הקריטריונים קובעים את הזכות לנסיעת בקור נכדים ולנסיעה במסגרת הקודמת - לבקור הורים).

5. השתלמויות.

(בהשתתפות ג'ק גולן)

ג'ק בקש להתפטר מרכז ועדת ההשתלמויות בשל עומס בעבודתו בתל חי. הוא הדגיש שימשיך בינתיים בכל הנוגע לסדורי הלימודים של השנה הבאה עד שיוחלף.

המזכירות הקשיבה לרעיונותיו של ג'ק הקשורים ומושפעים מן המאמר בנושא של אמיר הלמן בדבר הצורך להגיע באדם ולפתחו כדי שיתרום מעצמו ומיכולתו. נורמה חדשה שמפעילים אותה על הנער מגיל 15 כדי שיבחר בדרכו המקצועית היא צו השעה לדעתו.

במזכירות הדגישו את תרומתו הרבה של ג'ק בארגון הלימודים מכל הבחינות וצינינו שדרך זו של מתן אינפורמציה לפני סיום תפקיד היא דרך שכדאי לאמץ אותה.

הבונים HABONIM

9.6.87

דברי המפעל מס. 8.

סיום העבודה; הגליון הזה יהיה האחרון שאני מוציא כמרכז המפעל.

התחלתי את הקריירה הזאת בפעם השניה באמצע 1984 לתקופה מתוכננת של שנה אחת, והנה אנו נמצאים בעיצומה של שנת 1987. ורק עתה אני מסיים. מי אמר שרק בממשלה דבקים לכסאו

משך תקופה זו קרו דברים רבים שהשפיעו עלינו, אך יש לציין כמה מהם במיוחד. השינוי המהותי ביותר שהתחולל היה יציאת מחלקת הפיטינגים ל"יצנרת", יחד עם יותר ממאה עובדים שכירים.

הפעולות שהיו קשורות בהעברה התמשכו כ-3 שנים, החל מחתימת החוזה עם כור ועד להעברה הפיזית.

אמנם עצם הרעיון נבע מגישה אידיאולוגית מסוימת לגבי העסקת שכירים בעבודות הפעלה, אך לא תארנו שהעברה תגרום לנו גם בעיות כלכליות. המציאות היא שנוסף על הפסדים יותר מן הצפוי במפעל הצנרת, ירידת המחזור במפעל פה גם גרמה לירידת הרווח יותר ממה שציפינו. אך בסופו של דבר, אינני מצטער, הורדנו מעצמנו את האחריות על מספר גדול של ראשי משפחות בחצור בלי לפגוע בפרנסתם, דבר לדעתי לטובת המשק ולטובת העובדים.

הוצאת המחלקה גם עזרה לנו להפוך את מחלקת העיבוד למחלקה של חברים, ולשפץ את הבנינים כדי לאפשר קליטת חברים נוספים בתנאים מתאימים.

הדבר השני שיש לציין הוא ההחלטה לפתח קו של מפעילים, אמנם בהשקעה לא קטנה. אך אני מקווה שקו זה יעזור לנו להתקרב מחדש למחזור הכספי שהיה קיים בזמן שהפיטינגים היו חלק של המפעל כאן.

ההתפתחות השלישית הייתה ההחלטה - הפרובלמטית אמנם - לקבל הזמנה ליצור הפיילון באגף האלומיניום. למה פרובלמטית? משום שלצקת חלק בגודל זה בקוקילה נסיון חדש עבורינו: משום שכל הטפולים הדרושים לחלק זה - במימדים יותר גדולים מכל מה שעשינו בעבר: משום שקבלנו על עצמנו לדאוג גם לעיבוד החלק אצל קבלן משנה וזאת אחריות שעד כה לא לקחנו על עצמנו; ומשום שכדי לייצר את החלק הצטרכנו להשקיע כ-220000 דולר בציוד וסידורים מיוחדים. מצד שני, הצלחתנו ביצירה זו תפתח לפנינו שוק ייצוא ביציקות אלומיניום באיכות גבוהה, דבר שחפשנו שנים רבות ללא הצלחה. אף בחלק הזה בלבד יש סיכוי לקבל הזמנות בכמויות גדולות ולזמן ארוך, כך שנוכל להפוך את ההזמנה מהזמנת "ג'ובינג" להזמנת מוצר. הנה לפנינו מצב קלאסי של בעית החלטה - סיכוי מול סיכון!

בקביעת המדיניות שלנו, הצגתי עוד שתי משימות שעדיין בטיפול ואין עוד לדעת מה העתיד יביא, והן יציאה מרווית, ומציאת שותף לאגף האלומיניום. לגבי רווית, אנשי מטר מצד אחד, טוענים שאין מקום ל - 3 מפעלים כשהמחזור של רווית ירד הרבה כתוצאה משיטות חדשות בהשקיה שאין לנו חלק בהן, מאידך אינם מוכנים לפצות אותנו בעד יציאתנו. אנו טוענים שעזרנו בבנית מוניטין עולמי לשם "רווית" ושיציאמנן תאפשר לשותפים שנשארים ליעל את כל שטחי העבודה של החברה, ולכן מגיע לנו פיצוי כל שהוא בעד יציאתנו.

מכיון שלא יכולנו להשיג הסכם בענין זה, הצעתי לפנות לבורר. גם לזה אנשי מטר אינם נוטים להסכים, כנראה בגלל פחדם שהבורר כן יקבע פיצוי מסויים לנו. בכל אופן הענין עדיין לא סוכם ויכול להיות שבסופו של הדבר החברה תפורק וכל משק ימשיך בשלו ובשם שלו.

הדבר השני בטפול הוא שותפות כל שהיא באגף האלומיניום. הסיבות להצעתי לחפש שותף הם כך:

א. האגף נשאר היחיד שבו עובדים מספר שכירים משמעותי.

HABONIM הבונים

2

ב. בהיקף הנוכחי של האגף קשה מאד לצפות לרווח מכיון שמספר העובדים בעלי ידע טכני רציני, הדרוש לסוג זה של יציקה, גבוה מאד יחסית, ולכן ההוצאות הקבועות גבוהות. כך שדרוש מחזור די גדול כדי להצדיק קיום סוג זה של מפעל. אם ננסה להגדיל את ההיקף לבד התוצאה תהיה תוספת רצינית של עבודה שכירה כי מהמשק אין אפשרות למצוא מספרהחברים שיהיה נחוץ. כדי להפעיל מפעל אלומיניום של 2.5 - 3 מליון דולר.

ג. יש מקום בארץ למפעל יציקת אלומיניום באיכות גבוהה, וגם באיכות תעופתית מיוחדת. לנו הבסיס להקמת מפעל כזה, אך מוסדות המדינה לא ימסרו למפעל קטן משימה כזאת. הם דורשים גיבוי של חברה גדולה וחזקה מבחינה פיננסית, שיכולה להיות כתובת בינלאומית. קיים משא ומתן רציני בין ישראל וחברות גדולות בארה"ב ובאירופה בענין פתוח בשטח זה. המוסדות כאן מוכנים למסור את הטיפול ל-כור בהנחה שאנחנו נהיה הבסיס לבניית המפעל. למרות אי הוודאות בסיום המשא ומתן, דעתי היא שעלינו לשאוף להיות חלק מהמסגרת שתקום ושתאפשר לנו להוסיף את האלומיניום לשותפות שקיימת כבר בינינו ובין כור.

ידוע לי שכמה חברים באגף אינם ששים לקראת התפתחות זו, וכדי שהידע של חברים אלה לא ילך לאבוד, עלינו לחפש דרך להשאיר חלק מהפעולות כאן בבית. אני מדגיש לחפש, כי אינני בטוח אם הרעיון ניתן לביצוע או לא.

הנ"ל סיכום קצר של ההתפתחויות האסטרטגיות בשלש השנים האחרונות וכפי שבוודאי כבר הביננתם מהתאור דרושה הרבה סבלנות וגמישות בדרך להשגת מטרות.

אלומיניום משה שטרן נמצא בארה"ב ובודק את הקוקילה לפיילון. לפני שבוע יצק כמה חלקים בבית יציקה קטן שהסכים לעזור בנסיונות והשבוע ייצק עוד כמה יחידות. לפי דווחו היציקות יוצאות בסדר והמידות עומדות בטורלנצים אך ורק אחרי היציקות של השבוע יהיה בטוח, ויתכן עוד תיקונים שיעשו ב- *APEX* החברה שבנתה את הקוקילה, אגב אנשי בית היציקה שיוצק נכנסים בשבת במיוחד כדי לצקת. משך השבוע אין להם זמן להתעסק בעבודה נוספת להזמנות השוטפות שלהם.

לא חסר הזמנות מהלקוחות הרגילים שלנו. אך הייצור מפגר והסיבה היא הקושי לקבל מודלים בזמן. יצרני המודלים שלנו אינם מספיקים לגמור את העבודה בזמן. אחר כך כשהמודלים מגיעים הנה ועלינו לבצע עבודות הגמר כדי להכין אותם ליציקה, אנו גם בפייגור. הסיבה היא שקני עובד לבד ואינו יכול להספיק. אם נתגבר על בעיה זו אין שום סיבה שהמחזור באגף לא יגיע ליותר ממאה אלף דולר לחודש. אגב חברים בוודאי שמו לב שהוספנו עובדים שכירים בזמן האחרון. לא הגדלנו את מספר העובדים באגף, אלא החלפנו את המתנדבים שעבדו בו ושעכשיו נעלמו מהקבוץ, עם שכירים. כנראה תנועת מתנדבים לתנועה הקבוצית נחלשה בחדשים האחרונים והתנועה אינה יכולה לספק מתנדבים כמו שעשתה בעבר.

רווית - דווקא השנה התקבלו יותר הזמנות מהרגיל לייצוא, וחלק משמעותי של הזמנות אלה הוא למוצרים שלנו, כגון מצמדים "5 ו-6". כתוצאה גם המחזור גדל וגם הצלחנו להתפטר ממלאי שנח אצלנו שנים. ניהול של רווית משולב בניהול האלומיניום ונדמה לי שהשנה מחלקה זו תעזור לאגף להגיע לרווח.

ברזים - הפעילויות הרגילות נמשכות הן בארץ והן ביצוא. סיפור פיקנטי - בתרכובות ברום היתה שריפה גדולה. הכל הלך חוץ מהברזים שלנו. הם עמדו איתן נגד אש. בנינו שם כל הברזים שהם מזמינים לתיקון המערכת שנשרפה קונים מאתנו יחד עם סידורים מיוחדים של הפעלה שאנשי המכירות שלנו הציעו.

בעיית כח האדם במחלקות הייצור טרם מצאה פתרונה. חסרים חברים במחלקות העיבוד וההרכבה. החיים אינם סטטיים כמובן, כך שכל פעם שנכנס חבר נוסף לעבודה, חבר אחר יוצא מכל מני סיבות. בסופו של דבר אין תוספת כפי שתכננו אלא פשוט החלפה. אני מקוה שבמשך הקיץ

הבונים HABONIM

- 3 -

נקבל עוד חברים שיעזרו לנו להשיג את המחזור המתוכנן.

S.V.F. - הסימנים מעודדים. אמנם הצוות שכלל ארבעה מוכרים הצטמצם לשלשה, אך המכירות החדשיות נשארות בתחום של 100,000 דולר. העובדים שם מלאי בטחון שישיגו את המטרה של מליון וחצי דולר עד אפריל בשנה הבאה. דויד סטיל יהיה כאן בתחילת יולי כדי למסור דווח מלא על המצב והתכניות.

SCHNEIDER חברה עדיין אוספת נתונים של השוק ואפשרויות המכירה. למרות מספר חברות לא קטן בשטח, יש כנראה מספיק חורים בשוק כדי שנוכל למצוא נישה מתאימה למפעיל שלנו. כעת מייצרים את 100 המוצרים הראשונים בשתי המידות הקטנות. נכניס אותם למפעלים שכבר לקוחות שלנו בארץ, לשם בדיקה בשדה לפני שננסה למכור בארצות הברית.

יש עוד עבודה רבה לפנינו, הן במציאת הדרך הנכונה להוסיף את התוספות הדרושות, בגוון מפסיקי גבול, סולנוידים וכו', הן בהשלמת קו המפעילים על כל המידות הדרושות.

לקראת סוף החודש **JOE SCHNEIDER** יגיע כדי לדווח על תוצאות החקר ויחד אתנו להחליט על מדיניות החדירה לשוק.

נוסעים נוסעים - אורי ש. חזר מסיור בספרד ואטליה. מטרת הנסיעה היתה למצוא מקורות חדשים אפשריים להספקת חלקים. יש כנראה אפשרות לקבל יציקות וחלקים אחרים במחירים סבירים. אולי דרך הבדיקה הנכונה היא למסור הזמנות נסיוניות.

בני ייסע לאירופה ואחר כך לדרום אפריקה. באירופה יהיה בעיקר בגרמניה כדי לנסות להרחיב את רשת השווק שלנו. הגענו להסכם עם חברת H.B.L. בדרום אפריקה שהם יפיצו את הברזים. מנהל החברה היה מנהל ווסטר שם.

בענין ייצוא מנהל חברת **ROBER KONTOL** הנציג שלנו בדנמרק והאיזור ההוא ביקר כאן ומצפים לגידול ההזמנות משם.

חוץ מנסיעות ביזנס, מספר חברים יוצאים לחופש בחו"ל בחדשים הבאים. כולל; בני, אורי ש כוכבה, ריימונד וראובן, והרי ליפשיץ. נעמי נמצאת באוסטרליה כבר - "בביקור סבתא".

נכנסים ויוצאים - שרון, שעבדה כמה חדשים בהרכבת הברזים, בהצלחה רבה, עוזבת אותנו כדי לסייד בעולם הגדול בשנת חופש. שר, תהני מכל רגע וכשתחזרי נקבל אותך בזרועות פתוחות.

אבי, כבר לא כל כך צעיר, מבלה כמה חדשים בצה"ל כהכנה לשנים טובות של מילואים. הוא טוען שהוא עומד טוב במבחן. בכל אופן המחרטות מחכות לך אבי.

מינה, שעבדה במחלקת ההרכבה והמחסן, עברה לעבוד במחסן הילדים.

אינני זוכר אם הזכרתי שאפריים תוך עבודתו בצאן, בכל זאת בא לעזור בפתרון בעיות היציקה של המפעיל, בגלל בעיות כח אדם בצאן בשבועות הבאים, יצטרך לחלק את זמנו יותר בצאן ופחות פה.

ג'רי ניימרק חוזר למפעל אחרי שנים של "חופש" מהענף שלו/שלנו, ויעבוד במחלקת הרנטגן.

חולים - אם במפעל נשמע שקט מן הרגיל בזמן האחרון, יש סיבה.

HABONIM הבונים

- 4 -

נורברט, אחרי נתוח בצפת, עוד לא לגמרי בריא, והוא בטיפול די מתמשך. אמנם לא נעלם לגמרי, אך אינו מופיע כל יום וכל היום כהרגלו בעבר.

נאחל לך נורברט, החלמה מהירה ומלאה.

מיכאל כ.

PARENTS PAGE

NEWS OF THE WEEK

- * For the first time this season our public loudspeaker summoned chaverim to come and put out a grass-fire, which had broken out this side of the Jordan. Thanks to several hours of effort the damage was limited to the grazing grounds, and the flames did not get to trees or crops.
- * Of late, our young bridal couples have chosen to put up their "chuppa" in the Park. Could the reason be that from there you have a grand view of Mansura; the site of **their** elders first roots in the Galilee?
- * And that brings me to the next subject: our annual anniversary celebration of the day we settled here. This year is also the 40th anniversary of our first chaverim's Aliya (illegal at the time). So, prepare for a grand party on Friday, 26th June. Chaverim are already busy preparing an exhibition and a show, and the school-children will be learning about the subject for the next fortnight.
- * During the last few months our librarian has been busy cataloging the many hundreds (!) of books which were a legacy from the late Baruch Tal to our library. The books, many of them in English, deal with a wide range of subjects, from psychology to the atom, and from art to the world labour movement! There are a number of French and German books, and anybody interested in acquiring them should get in touch with Me'ir.
- * Gershie and Shosh's eldest son, Shmulik, is coming for a visit with the children, Clair and Toby. Welcome home to all three.
- * To Rotem, who had her tonsils out this week - a speedy recovery.

SHABBAT SHALOM,

I N G E

מזל טוב מזל טוב

H A P P Y B I R T H D A Y

14.6.87 Rachel Fuchs
Miriam Tardif
Tamara Levi
Moran Amit

16.6.87. Lenny Yudaikin
Shaul Rifkind
Sharona Marciano
Tamar Harman

17.6.87. Micky Eder

18.6.87. Gabbi Oren
Shoni Wallach

19.6.87. Dar Collins

20.6.87. Nadav Sela
Engy Konigis

*****

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

14.6.87. Tamar & Oran Collins

15.6.87. Anne & Harry Bilgory
Dinah & Benson Honig

16.6.87. Tamara & Tsvi Levy

17.6.87. Dinah & Arnon Bedak

19.6.87. Libbah & Jonathan Steele

*****

FILM OF THE WEEK

+++++ - THE PURPLE ROSE OF CAIRO (I'm not sure that this is the official name - I only got the Hebrew this week)

A Woodie Allan production - with Maya Faro and Geoff Daniels (without Woodie Allan)

The theme of the story is "anybody who tries to mould their life on the lines of a film script, is in for trouble". But that is exactly what the heroine (Maya Faro) tries to do, with disastrous results. The film is full of surprises, and according to our temporary film critic (Rodney Whitham) the best film he has seen in years. He gives it four stars!